

«Каква ли й лека дрехата

Що вѣтърътъ облича?

Каквъ ли й чуденъ образътъ

На който той прилича?

«Да ли осѣща той любовь?

Душа да ли той крые?

И тѣзи тайна кой ще новъ

Намъ Промитей открие?

—

—

«Душе любезная, прощавай,

Душе, намъ сродна, съ насъ живѣла;

Млжчителны и люты мѣкы

Дружътъ ни днешната раздѣла.

«Преми насъ въ мрачна тъмота

Природныйтъ законъ та води,

Животътъ пѣтъ е къмъ смъртта;

Въвъ него сѣкый смъртенъ ходи.

«Напраздно ты далечъ отъ насъ

Летишь, сърцето ни страдае;

До кат' настане нашій часъ

Отъ мѣкы кой ще ны избави?

—

—

«Съвсѣмъ че често въ този свѣтъ

Пріятелството е нетрайно,

Но твойтъ поменъ вѣчно милъ

За насъ остава и слѣдъ гроба.

«Бързи жистокото време,

И вѣне пѣжнийтъ триндафилъ;

Кипарисътъ единъ стои

До гроба тихъ и неповѣнѣлъ.